

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา
ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

A STUDY OF FACTORS AFFECTING LEARNING ACHIEVEMENT OF GRADUATE
STUDENTS IN CURRICULUM AND INSTRUCTION PROGRAM,
DHURAKIJ PUNDIT UNIVERSITY

สุพิชญ์กฤตา พักโพธิ์เย็น¹
อัญชลี ทองแถม²
ธัญธัช วิภัติภูมิประเทศ³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 2) ศึกษาปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา และปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 3) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เขตหลักสี่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร รวมจำนวนทั้งหมด 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา และการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุด้วยวิธีเพิ่มตัวแปรอิสระแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

¹ นักศึกษาหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

³ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม หลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตส่วนใหญ่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average: GPA) 3.51-4.00 จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.61

2. ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา และปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.36, S.D.= 0.77)

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มี 2 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา และการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย โดยปัจจัยทั้งสองร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาได้ร้อยละ 23.6

คำสำคัญ : ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

การศึกษา มีบทบาทสำคัญในการช่วยพัฒนาคนทั้งทางด้านปัญญา บุคลิกภาพและช่วยให้ประสบความสำเร็จในชีวิต ทุกประเทศจึงหาทางส่งเสริมการศึกษาให้มีคุณภาพ มีมาตรฐานความเป็นเลิศ ซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มีจุดมุ่งหมายในการจัดการศึกษา ดังที่มาตรา 6 กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546: 5, 13)

มนุษย์มีความเชื่อประการหนึ่งว่า การศึกษา คือ การสร้างคนให้มีความรู้ ความสามารถ มีคุณธรรมจริยธรรม รวมทั้งมีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต มีความพร้อมที่จะประกอบกิจการอาชีพ และสามารถดำรงตนให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข กล่าวได้ว่าการศึกษาเป็นความจำเป็นและสำคัญสูงสุดของชีวิต เนื่องจากการศึกษานั้นสามารถช่วยแก้ไขปัญหได้ในทุก ๆ ด้าน มนุษย์นั้นต้องการปัจจัยสี่ อันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค แต่สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถเกิดขึ้นหรือพัฒนาได้เลย หากมนุษย์ไม่มีการศึกษาหาความรู้

ท่ามกลางกระแสสังคมโลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เกิดปรากฏการณ์ทั้งด้านดีและด้านร้าย ประเทศไทยต้องพยายามก้าวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์เหล่านี้ ในภาวะเช่นนี้ “การศึกษา” คือสิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องร่วมแรงร่วมใจกัน เพราะการศึกษาทำให้คนฉลาด มีเหตุผล คิดแก้ไขปัญหาเป็น ประเทศไทยจะก้าวไปในทิศทางใดหรืออยู่ลำดับที่เท่าไรใน

สายตาของคนต่างชาตินั้นล้วนขึ้นอยู่กับการศึกษา เพราะการศึกษาสร้างคน และคนสร้างชาติ จะช่วยพัฒนาสังคมให้เกิดความก้าวหน้าและมีสุข

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ให้ความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และได้ดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework: TQF) ที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐานประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายใน และระบบการประกันคุณภาพภายนอก รวมถึงการสร้างคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ เพื่อเป็นกลไกในการรักษาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ เปิดสอนหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 มีพันธกิจในการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถ มีความรับผิดชอบสูง และมีคุณธรรม เสริมสร้างงานวิจัย และความเป็นเลิศทางวิชาการ บริหารงานด้วยความบริสุทธิ์ ยุติธรรม และโปร่งใส บริการวิชาการ เพื่อสอดคล้องกับกระแสโลกาภิวัตน์ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในปีการศึกษา 2557 วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ได้ปรับปรุงหลักสูตร ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และได้รับการรับรองปริญญาจากครุสภา เมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาตามเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด มีสิทธิ์ขอขึ้นทะเบียนรับใบประกอบวิชาชีพครูได้ และในช่วงปีการศึกษา 2557 ถึง ปีการศึกษา 2558 รับนักศึกษาจำนวน 2 รุ่น รุ่นละไม่เกิน 30 คน อีกทั้งยังมีโครงสร้างหน่วยกิตในกลุ่มวิชาพื้นฐาน 3 หน่วยกิต กลุ่มวิชาบังคับ 21 หน่วยกิต กลุ่มวิชาเลือก 3 หน่วยกิต การฝึกปฏิบัติวิชาชีพ 6 หน่วยกิต วิทยานิพนธ์ 12 หน่วยกิต (วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ. 2559) ผู้วิจัยมองเห็นว่าผู้ที่จบปริญญาตรีสาขาอื่น ๆ เริ่มมีความต้องการจะเข้ามาศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน เพื่อที่จะมุ่งมั่นประกอบวิชาชีพครู และกระบวนการจัดการเรียนการสอนของวิทยากรุศาสตร์ที่ผ่านมาผู้วิจัยได้สังเกตเห็นความแตกต่างของการเรียนรู้ของนักศึกษาในหลักสูตรนี้ กล่าวคือ ในบางรายวิชานักศึกษาให้ความสนใจในการเรียนดี และมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูง แต่ในบางรายวิชานักศึกษาสนใจเรียนน้อย และมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาต่ำ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ ว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของบัณฑิตศึกษา เพราะปัจจัยเหล่านี้ อาจทำให้เกิดความสำเร็จต่อการเรียนในระดับบัณฑิตศึกษา และเป็นสิ่งที่สถาบันควรนำข้อมูลมาศึกษา เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการนำมาพัฒนาปรับปรุงในการผลิตมหาบัณฑิตของสถาบันให้มีคุณภาพเพิ่มยิ่งขึ้น อีกทั้งหลักสูตรยังสามารถนำผลการวิจัยใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรในอนาคตและพัฒนานักศึกษาให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา และปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

สมมติฐานการวิจัย

ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา และปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย
กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 2 และ ปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เขตหลักสี่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร รวมจำนวนทั้งหมด 50 คน
2. ตัวแปร
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา อันได้แก่
 - 1) ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล
 - 2) ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา
 - 3) ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน
 - 2.2 ตัวแปรตาม คือ
 - 2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
3. ระยะเวลาในการวิจัย คือ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ภาคการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มีทั้งหมด 2 ชุดดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบไปด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ สาขาที่จบ ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม (Grade point average : GPA) ตลอดปีการศึกษา 2558 รายได้ ซึ่งเป็นคำถามแบบตรวจสอบรายการ (check list) และแบบเติมคำตอบ จำนวน 5 ข้อ

ชุดที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา จำนวน 3 ด้าน ดังนี้

1. ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล
 - 1.1 เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา
 - 1.2 พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา
2. ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา
 - 2.1 หลักสูตรของวิทยาลัยครุศาสตร์
 - 2.2 คุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์
 - 2.3 การสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย
3. ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อน
 - 3.1 การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง
 - 3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยติดต่อกับผู้อำนวยการสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ขอข้อมูลนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีการศึกษา 2559 เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการทำวิจัยและขออนุญาตเก็บข้อมูลจากนักศึกษาดังกล่าว

2. ผู้ทำวิจัยติดต่อกับนักศึกษา ชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัยและแจกแบบสอบถาม โดยให้เวลาตอบแบบสอบถาม 1 สัปดาห์ เนื่องจากคำถามในแบบสอบถามมีจำนวนหลายข้อและหลายวิชา จึงต้องให้เวลานักศึกษาในการตอบ

3. หลังจาก 1 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยจึงตามเก็บแบบสอบถามเพื่อนำมารวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปถ้าแบบสอบถามตรงไหนไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยกลับไปขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามช่วยตอบให้สมบูรณ์ด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา และปัจจัยด้านต่าง ๆ ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยใช้การวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุด้วยวิธี Stepwise (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พบว่า ส่วนใหญ่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม.51-4.00 จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.61

2. ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษา และปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.36, S.D.= 0.77) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า

ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษายู่ในระดับมากที่สุด (Mean= 4.45, S.D.= 0.66) ได้แก่ ด้านคุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์อยู่ในระดับสูงสุด รองลงมา คือ ด้านหลักสูตรของวิทยาลัยครุศาสตร์

ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.40, S.D.= 0.79) ได้แก่ การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.17, S.D.= 0.86) ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษาและพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามี 2 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา และการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย

อภิปรายผล

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พบว่า ส่วนใหญ่มีผลการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.51-4.00 จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 81.25 และมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 ซึ่งสอดคล้องกับไพศาล หวังพานิช (2526: 89) กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ว่าเป็นคุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรม อุทุมพร จามรمان (2535: 38) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เป็นการบอกความสามารถของผู้เรียน ในการวิเคราะห์ วิจัย ความสำเร็จในการเรียน ทักษะในการศึกษาเล่าเรียนและการปฏิบัติ มีการเข้าห้องเรียน มีความสนใจ

และมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548: 231-241) ได้กล่าวว่า การรู้ถึงผลของการศึกษา เช่น การทดสอบ การแข่งขัน ทำให้ผู้เรียนถูกกระตุ้นให้ใช้ความพยายาม มีแรงจูงใจในการเรียนและการทำงานได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธวัชชัย ศุภดิษฐ์ (2554 :108) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการศึกษาในระดับปริญญาโท ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2554 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในระดับปริญญาโท โดยจำแนกตามคณะ/สถาบัน สรุปได้ ดังนี้ 1) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ เพศ อายุ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 2) คณะบริหารธุรกิจ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 3) คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ เพศ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 4) คณะสถิติประยุกต์ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ อายุ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี และการได้รับเกียรติคุณในระดับปริญญาตรี 5) คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท และระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 6) คณะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท 7) คณะภาษาและการสื่อสาร ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษาได้แก่ ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท 8) ระดับสถาบัน ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนของนักศึกษา ได้แก่ เพศ อายุ คณะที่ศึกษาในระดับปริญญาโท ที่ตั้งสถานศึกษาในระดับปริญญาโท การได้รับทุนการศึกษาในระดับปริญญาโท แผนการศึกษาในระดับปริญญาโท ระยะเวลาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท กลุ่มสาขาวิชาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท และการได้รับเกียรติคุณในระดับปริญญาตรี และภาวดี อนันต์นาวี (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.96) เมื่อจำแนกตามระดับปริญญา นักศึกษาจีนระดับปริญญาตรีโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 2.84) นักศึกษาจีนระดับปริญญาโดยรวมอยู่ระดับดี (ค่าเฉลี่ย 3.84) นักศึกษาระดับปริญญาเอกโดยรวมอยู่ระดับดีมาก (ค่าเฉลี่ย 3.94)

2. ปัจจัยด้านต่าง ๆ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (Mean = 4.36, S.D.= 0.77) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

ปัจจัยด้านการจัดการการศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด (Mean= 4.45, S.D.= 0.66) ได้แก่ ด้านคุณภาพการสอนและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์อยู่ในระดับสูงสุด รองลงมา คือ ด้านหลักสูตรของวิทยาลัยครูศาสตร์

ปัจจัยด้านครอบครัวและเพื่อนอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.40, S.D.= 0.79) ได้แก่ การสนับสนุนของครอบครัวหรือผู้ปกครอง และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

ปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลอยู่ในระดับมาก (Mean= 4.17, S.D.= 0.86) ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษาและพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

ดั่งที่สุธาทิพย์ จรรยาอารีกุล. (2539 : 3) กล่าวว่า ระบบการจัดการศึกษา ล้วนแต่มีผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษาทั้งสิ้น ซึ่งอาจส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ หรืออาจจะต้องพ้นสภาพไปในที่สุด แคโรล (Carroll 1963 : 730, อ้างถึงใน ครองสิน มิตะทั้ง 2548 : 39) ให้ความหมายคุณภาพการสอนว่า หมายถึง การจัดเนื้อหา และกิจกรรมการเรียนการสอนในลักษณะที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว พยุงศักดิ์ สนเทศ (2531 : 9) ได้แสดงความคิดเห็นว่าพฤติกรรมการสอนที่เหมาะสมเป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่ดี และสอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนจะทำให้นักเรียนเกิดความพอใจใคร่และศรัทธาในตัวครู อันจะเป็นผลให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะดีตามไปด้วยเช่นกัน

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 100) ได้กล่าวถึงงานบริการเป็นงานที่มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยจัดขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษาในด้านชีวิตความเป็นอยู่และการศึกษาเล่าเรียน จัดขึ้นเพื่อนิสิตทั่วไปโดยส่วนรวม อาจแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ บริการด้านสิ่งแวดล้อม และบริการด้านวิชาการสำหรับความมุ่งหมายในการจัดบริการนักศึกษา และอรรถชัย กัญญา (2548 : 28) กล่าวถึงความสำคัญของการจัดสภาพแวดล้อมด้านการจัดการเรียนรู้ที่ดีนั้น เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการแรงจูงใจ ครูเป็นทั้งสภาพแวดล้อมและเป็นผู้สร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งผลโดยตรงให้นักเรียนโดยใกล้ชิดการนำพาบรรยากาศที่ดีมีความอบอุ่น รอยยิ้มที่สดชื่นจริงใจมีเมตตาสรรหา และสร้างสิ่งที่สร้างสรรค์ให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์นับได้ว่าเป็นบุคคลที่สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามจุดประสงค์ ส่งเสริมความสามารถของแต่ละบุคคล ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน แล้วดำเนินกิจกรรมด้วยความเป็นกันเอง ส่งเสริมการเรียนเป็นกลุ่มมาช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของเสกสรรค์ ทองดีบ และน้ำเงิน จันทร์มณี (2557 : บทคัดย่อ) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนิสิตสาขาวิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนของนิสิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตชอบเรียน ในสาขาวิชานี้ ในระดับมาก 2) ปัจจัยด้านแรงจูงใจต่อการเรียนของนิสิต โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตคิดว่าการเรียนสาขาวิชานี้ทำให้มีอนาคตที่ดีได้ ใน

ระดับมาก และนิสิตสามารถเรียนหรือทำงานที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ด้วยตนเอง ในระดับมาก 3) ปัจจัยด้านการปรับตัวต่อการเรียนของนิสิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตเข้าเรียนทุกครั้ง ในรายวิชาต่างๆ ในระดับมาก 4) ปัจจัยด้านพฤติกรรมการเรียนของนิสิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตส่งงานที่ได้รับมอบหมายครบตามระยะเวลาที่กำหนดในระดับมาก 5) ปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า อาจารย์ได้เตรียมการสอนล่วงหน้า ในระดับมาก 6) ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมต่อการเรียนของนิสิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น มีเพียงพอและสภาพพร้อมต่อการใช้งาน ในระดับมาก อนุวัติ คุณแก้ว (2555 : 32) ได้วิจัย เรื่อง การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสูงและต่ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ผลการวิจัย พบว่า 1) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ คือ นิสัยในการเรียน และ เวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า 2) ปัจจัยที่สามารถจำแนกประเภทนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ มี 2 ตัวแปร ได้แก่ นิสัยการเรียน และ เวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า โดยตัวแปรทั้งสองตัวแปร สามารถพยากรณ์การเป็นสมาชิกของกลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนสูงได้ถูกต้องร้อยละ 85.70 กลุ่มนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ ได้ถูกต้องร้อยละ 88.90 และสามารถพยากรณ์ทั้งสองกลุ่มได้ถูกต้องร้อยละ 87.30 3) สมการจำแนกประเภท ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน สามารถแสดงได้ดังนี้สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ $Y = -5.862 + 1.415$ (นิสัยในการเรียน) $+ 0.020$ (เวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า)สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน $Z = 0.752$ (นิสัยในการเรียน) $+ 0.569$ (เวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า) และภารดี อนันต์นาวี (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่าผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยด้านผู้เรียน ด้านครอบครัว ด้านสถานศึกษา ด้านเพื่อนและสังคม มีตัวแปรทั้งหมด 15 ตัวร่วมกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีนได้ร้อยละ 22 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาจีนมหาวิทยาลัยบูรพา มี 3 ตัวแปรได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (X5) การทำงานระหว่างเรียน (X7) แรงจูงใจและแรงกดดันทางสังคม (X22) โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 16.20 มีสมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ ดังนี้ $= 2.867 + .397 (X5) + .208 (X7) - .402(X22)$

3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษามี 2 ปัจจัย ได้แก่ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา (x1) และการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย (x5) (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05) โดยทั้ง 2 ปัจจัยดังกล่าวร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาได้ร้อยละ 23.6 ทั้งนี้ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการพยากรณ์มากที่สุด คือ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา ($\beta = 0.539$) ส่วนการสนับสนุนและ

สภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย (x5) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลในการพยากรณ์ รองลงมา ($\beta = -0.290$) ซึ่งสติ๊กกินส์ (Stiggins, 1994 : 310) ไทรแอนดิส (Triandis 1971 : 2 - 3, อ้างถึงใน คักดีชัย จันทะแสง 2550 : 35) คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good 1973 : 375, อ้างถึงใน คักดีชัย จันทะแสง 2550 : 27) ได้กล่าวถึงเจตคติและแรงจูงใจไว้ว่า

เจตคติ (Attitudes) ว่าเป็นความรู้สึกชื่นชอบ หรือไม่ชื่นชอบ ความรู้สึกด้านบวก หรือ ด้านลบ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นความเกี่ยวเนื่องระหว่างความรู้สึก กับ สิ่งนั้นโดยเฉพาะ เช่น เจตคติต่อ ครู ผู้บริหาร วิชา กิจกรรมการสอน ฯลฯ ได้แบ่งองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ส่วน คือ 1) องค์ประกอบทางด้านความรู้ความเข้าใจ (A Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความรู้ ความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งเร้า ซึ่งได้แก่บุคคล สถานการณ์สังคม 2) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (An Affective Component) เป็นองค์ประกอบที่ต่อเนื่องจากองค์ประกอบที่ 1 คือ เมื่อมีความรู้ความเข้าใจแล้วจะเกิดความรู้สึกต่อสิ่งนั้น ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ 3) องค์ประกอบทางด้านกรกระทำ (Behavioral Component) เมื่อเกิดองค์ประกอบที่ 1 และ 2 แล้ว จะเกิดความพร้อมทางการกระทำ ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 2 ดังกล่าว ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความปรารถนา และความพยายามอย่างสูง ของผู้เรียนที่จะศึกษาให้บรรลุสัมฤทธิ์ผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทั่วไป ของการศึกษาสอดคล้องกับเสกสรรค์ ทองดีบ และน้ำเงิน จันทรมณี (2557 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต สาขาวิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนของนิสิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตชอบเรียนในสาขาวิชานี้ในระดับมาก 2) ปัจจัยด้านแรงจูงใจต่อการเรียนของนิสิตโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า นิสิตคิดว่าการเรียนสาขาวิชานี้ทำให้มีอนาคตที่ดีได้ในระดับมาก และนิสิตสามารถเรียนหรือทำงานที่ได้รับมอบหมายเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ด้วยตนเองในระดับมาก สอดคล้องกับการศึกษาของรุ่งฤดี กล้าหาญ (2554) พบว่า ความมีวินัยในตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน และความรู้พื้นฐานเดิม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคปฏิบัติ โดยตัวแปรด้านความมีวินัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนสามารถร่วมทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตพยาบาลชั้นปีที่ 3 ได้ร้อยละ 14.1

3.2 การสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษา ซึ่งอรุณชัย กัณฑภา (2548 : 28) อธิบายว่าการจัดสภาพแวดล้อมด้านการจัดการเรียนรู้นั้น เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการแรงจูงใจ ในการเรียนรู้สภาพแวดล้อมนั้นมีความหมายรวมถึงบรรยากาศ และบรรยากาศ โดยส่วนใหญ่ถูกสร้างด้วยกระบวนการบริหารที่จะเป็นกุญแจสำคัญที่ไขไปสู่ความปรารถนาของสังคม ครูเป็นทั้งสภาพแวดล้อมและเป็นผู้สร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งผลโดยตรงให้นักเรียนโดยใกล้ชิด การนำพาบรรยากาศที่ดีมีความอบอุ่นรอยยิ้มที่สดชื่นจริงใจมีเมตตาสรรหา และสร้างสิ่งทีสร้างสรรค์

ให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์นับได้ว่าเป็นบุคคลที่สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาด้านต่าง ๆ และวัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530 : 100) ได้กล่าวถึงงานบริการเป็นงานที่มหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยจัดขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักศึกษาในด้านชีวิตความเป็นอยู่และการศึกษาเล่าเรียน จัดขึ้นเพื่อผลิตทั่วไปโดยส่วนรวม อาจแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ บริการด้านสิ่งแวดล้อม และบริการด้านวิชาการสำหรับความมุ่งหมายในการจัดบริการนักศึกษาสอดคล้องกับเสกสรรค์ ทองดีบ และน้ำเงิน จันทรมณี (2557 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตสาขาวิชาอาชีวอนามัยและความปลอดภัย คณะแพทยศาสตร์มหาวิทยาลัยพะเยา ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมต่อการเรียนของนิสิต โดยภาพรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง และเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ เป็นต้น มีเพียงพอและสภาพพร้อมต่อการใช้งาน ในระดับมาก พบว่า การจัดการเรียนการสอน และสภาพแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้พบว่าการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลในการพยากรณ์ ($\beta = -0.290$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงมองว่าการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์นั้น ในด้านมหาวิทยาลัยจัดให้มีการบริการอินเทอร์เน็ตที่รวดเร็ว อาจมีไม่เพียงพอหรือการบริการอาจไม่รวดเร็วตามความต้องการ และอาจต้องการให้มหาวิทยาลัยหรือวิทยาครุศาสตร์สนับสนุนและให้ความสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในสาขาวิชาชีวศุกรมากขึ้น ซึ่งพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงต้องการการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยหรือวิทยาครุศาสตร์มากกว่านี้ จึงสวนทางกันทำให้ค่า $\beta = -0.290$ ยิ่งนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงเท่าใด นักศึกษายังต้องการการสนับสนุนแต่มหาวิทยาลัยอาจมีให้ไม่เพียงพอ ผู้วิจัยได้ใช้คำถามปลายเปิดพิจารณาในประเด็นนี้ เช่น นักศึกษามองว่ามหาวิทยาลัยหรือวิทยาครุศาสตร์ควรมีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการช่วยเหลือสังคมเพิ่มขึ้น และควรจัดกิจกรรมปลูกฝังความมีจิตสาธารณะด้วยการให้ช่วยเหลือเด็กที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ อีกทั้งมหาวิทยาลัยหรือวิทยาครุศาสตร์ควรจัดให้มีการทำกิจกรรมร่วมกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ส่งเสริมจัดกิจกรรมให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในชั้นเรียน จัดกิจกรรมร่วมกันระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องส่วน ส่วนอีกประเด็นที่สำคัญ คือ ควรปรับปรุงระบบอินเทอร์เน็ตให้ดีกว่าเดิม อีกทั้งควรเปิดรับจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้น และปรับเวลาในการเข้าเรียน ความรู้ทางด้านการสอนหลักสูตร และควรมีหลักสูตรและเนื้อหาที่หลากหลาย

ข้อค้นพบในงานวิจัยครั้งนี้

1. ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา นักศึกษาส่วนใหญ่ มีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.51-4.00 ร้อยละ 81.25 จะเห็นได้ว่านักศึกษามีอายุระหว่าง 23-30 ปี ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐบาล และเป็นกลุ่มที่มาจากสาขาวิทยาศาสตร์และภาษาศาสตร์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งอีกส่วนหนึ่งเกี่ยวกับเจตคติแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษาที่มีความต้องการที่จะเรียนให้สำเร็จภายในเวลาที่กำหนด และคิดว่าการเรียนในสาขานี้ทำให้มีอนาคตที่ดีได้ มีวิธีการเรียนโดยบันทึกย่อ

ช่วยให้ทบทวนและจดจำ เนื่องจากเป็นหลักสูตรบล็อกคอร์ส (block course) ซึ่งมีระยะเวลาในการเรียนช่วงสั้น ๆ ประมาณ 4 สัปดาห์ และวัดผลประเมินผล แล้วเรียนวิชาต่อไป ดังนั้น ปัจจัยด้านต่าง ๆ คือ ด้านลักษณะส่วนบุคคล ด้านการจัดการการศึกษา ด้านครอบครัวและเพื่อน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา จึงทำให้ผู้เรียนต้องมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียนทุกครั้งเพื่อให้มีความรู้มากขึ้น ทำงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่กำหนด นอกจากนี้ยังทุ่มเทเวลาและความรู้ความสามารถเพื่อให้มีผลงานที่ดีและผลการเรียนที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ มนตรี โสคติยานุรักษ์ (2559) กล่าวว่า การเรียนแบบ บล็อกคอร์ส (Block Course) เน้นเรียนจบเป็นรายวิชา โดยแต่ละวิชาใช้ระยะเวลาเฉลี่ย 5 สัปดาห์ ซึ่งเชื่อว่าจะมีความเหมาะสมสำหรับกลุ่มผู้เรียนที่เรียนไปทำงานไป อีกทั้งยังทำให้นักเรียนหันมาโฟกัสกับวิชาเรียนได้ดียิ่งขึ้น และมหาวิทยาลัยศรีปทุม (2559) จัดการศึกษาระดับปริญญาโทในระบบบล็อกคอร์ส (Block Course) ซึ่งเป็นที่ยอมรับจากมหาวิทยาลัยนานาชาติประเทศทั่วโลก โดยจัดเรียนทีละวิชา กล่าวคือ เมื่อเรียนจบวิชาแรก จึงเริ่มเรียนวิชาที่ 2 ที่ 3 จนเสร็จสิ้นหลักสูตร ส่งผลให้นักศึกษาสามารถทำความเข้าใจลงลึกในแต่ละวิชาและได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลหรือสับสนจากการที่ต้องศึกษาหลายวิชาในคราวเดียว

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการพยากรณ์มากที่สุด คือ เจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษารวมทั้งการสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัย จึงเห็นได้ว่านักศึกษาที่มีเจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาที่ดี มีความต้องการที่จะเรียนให้สำเร็จภายในเวลาที่มหาวิทยาลัยกำหนดส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา เพราะคิดว่าการเรียนสาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทำให้มีอนาคตที่ดีได้ การทำงานที่ได้รับมอบหมายตามระยะเวลาที่กำหนดเป็นเรื่องที่ดี มีความกระตือรือร้นที่จะเข้าเรียนทุกครั้ง และการนั่งหน้าชั้นเรียน ทำให้ตั้งใจเรียนและมีความตั้งใจเรียนเพื่อเป้าหมายของตนเอง การสนับสนุนและสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยรวมทั้งวิทยาลัยครูศาสตร์ คือ ห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ สิ่งเหล่านี้อาจมีไม่เพียงพอ สภาพอาจไม่พร้อมต่อการใช้งาน มีห้องปฏิบัติการต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการ ห้องปฏิบัติการภาษา ห้องฝึกงาน ฯลฯ มีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักศึกษา และยังไม่ค่อยตอบสนองต่อความต้องการของนักศึกษา โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงต้องการการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยหรือวิทยากรครูศาสตร์มากกว่านี้ จึงมีทิศทางสวนทางกัน ยิ่งนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาสูงเท่าใด นักศึกษายังต้องการการสนับสนุนแต่มหาลัยหรือวิทยากรครูศาสตร์อาจมีให้ไม่เพียงพอ

จะเห็นได้ว่าทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นข้อค้นพบที่ทางสาขาวิชา และมหาวิทยาลัยอาจใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาปรับปรุง แก้ไขระบบการเรียนการสอนให้มีคุณภาพมากขึ้นและสามารถนำมาเป็นแนวทางในการวางแผน ส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้อัตนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. ควรสนับสนุนให้เกิดการสร้างเจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนของนักศึกษา โดยอาจมีแนวปฏิบัติ เช่น การให้นักศึกษาทำแฟ้มสะสมผลงานตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนหลักสูตร เพื่อให้ นักศึกษาเก็บรวบรวมองค์ความรู้ที่ได้รับในแต่ละรายวิชา วางแผนการเรียนอย่างเป็นระบบ สรุปสิ่งที่ ได้เรียนรู้ในแต่ละรายวิชา หาจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง หรือปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการเรียน เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาตนเองได้ทันที่ อันจะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างวินัยให้กับ นักศึกษา

2. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ มีการจัดการศึกษา แบบ Block course ซึ่งการจัดการศึกษามีระยะเวลาที่สั้นและมีเนื้อหามากในแต่ละรายวิชา อาจต้อง ส่งเสริมโดยการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อพัฒนา ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่ได้รับจากหลักสูตร สร้างความมั่นใจให้นักศึกษาก่อนเข้าสู่ตลาดแรงงานทางวิชาชีพ หลักสูตรนี้ทำให้นักศึกษามีศักยภาพ เป็นที่ยอมรับและต้องการของตลาดแรงงานและสังคมมากขึ้น ในลักษณะนี้อาจารย์ผู้สอน รวมทั้ง นักศึกษาต้องมีการเตรียมตัว และต้องปรับตัว เพื่อให้มีความพร้อมในการเรียน และระบบการสอน แบบบล็อกคอร์ส (Block course) นี้ ต้องอาศัยแรงจูงใจอย่างสูงเป็นแรงผลักดัน เนื่องจากนักศึกษา ต้องอ่านหนังสือล่วงหน้าเพื่อเตรียมตัวไปถกประเด็นปัญหากับอาจารย์และเพื่อนเรียนในห้อง ซึ่งแต่ละวัน วิชาเรียนก็สลับสับเปลี่ยนกันไป บางครั้งสับสน เหนื่อยและกดดัน แต่เมื่อนักศึกษาเลือกแล้ว จึงต้องมุ่งมั่นเรียนต่อไปให้จบตามหลักสูตรที่วางไว้ ซึ่งมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยครุศาสตร์อาจมี กิจกรรมที่เสริมสร้างแรงจูงใจให้นักศึกษาอยู่เป็นระยะ ๆ เพื่อไม่ให้นักศึกษาหมดกำลังใจ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะกลุ่มตัวอย่างในสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ในการวิจัยต่อไปอาจจะขยายกลุ่มตัวอย่างไปยังสาขา และคณะอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ หรือศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาหลาย ๆ มหาวิทยาลัย ที่ ศึกษาสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ซึ่งควรจะใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาจากแบบทดสอบ มาตรฐาน เพื่อให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาจากเกณฑ์เดียวกัน

2. เนื่องจากงานวิจัยครั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างน้อย จึงไม่สามารถแบ่งกลุ่มเพื่อเปรียบเทียบปัจจัย โดยใช้การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา สูง กลาง ต่ำ ได้ ดังนั้นในการวิจัยต่อไปอาจจะเปรียบเทียบปัจจัยต่าง ๆ โดยผ่านนักศึกษากลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง การศึกษา สูง กลาง ต่ำ

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัชชัย ศุภดิษฐ์ (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในระดับปริญญาโทของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2554. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2548). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ.
- พยุงค์ศักดิ์ สนเทศ. (2531). การประเมินพฤติกรรมการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : สารพัฒนาหลักสูตร.
- ไพศาล หวังวานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ภาวดี อนันต์นาวิ และคุณวุฒิ คนฉลาด .(2553). “รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง การศึกษาแนวโน้มคุณลักษณะของครูไทยในทศวรรษหน้า(พ.ศ. 2562)” สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา สืบค้นวันที่ค้นข้อมูล 2 สิงหาคม 2559, เข้าถึง ได้จาก www.ksp.or.th.
- มนตรี โสคติยานุรักษ์. (2553). Block Course ยาแก้ปวดหัว. กรุงเทพฯธุรกิจ. สืบค้นเมื่อ 27 มกราคม 2560, เข้าถึงได้จาก <http://www.mbanewsthailand.com/2010/05/block-course/>.
- มหาวิทยาลัยศรีปทุม. (2559). จัดการศึกษาในระดับปริญญาโทในระบบ Block Course Modular System. สืบค้นเมื่อ 27 มกราคม 2560, เข้าถึงได้จาก http://espuc.east.spu.ac.th/faculty/gradschool/menu01_d.htm
- วัลลภา เทพหัสติน ฌ อยุธยา. (2530). บุคลากรนิสิตนักศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. (2559). หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. สืบค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2559, เข้าถึง ได้จาก<http://www.dpu.ac.th/ces/>.
- สุธาทิพย์ จรรยาอารีกุล. (2539). ปัญหาการเรียน ส่วนตัว สังคม ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เสกสรร ทองดีบ. (2557). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานในโรงงานเตา ผลิตไมโครเวฟ. วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต(วิศวกรรมความปลอดภัย), คณะวิศวกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- อนูวัติ คุณแก้ว. (2555). การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสูงและต่ำของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เพชรบูรณ์.
- อุทุมพร จามรมาน. (2535). หลักสูตรวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. เอกสารการสอนชุดการพัฒนา
แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- Good, C.V. (1973). **Dictionary of Education**. New York: Mc Graw-Hill Book.
- Stiggins, Richard J. (1994). **Student - Centered Classroom Assessment**. Newyork :Maxwell
Macmillan College Publishing Company.
- Triandis, H. C. (1971). **Attitude and Change**. New York: Wiley.